

In verlatenheid

L.H. WIENER

In
verlatenheid

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM / ANTWERPEN

Eerste druk, november 2025

© L.H. Wiener

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Floris Tilanus

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Annaleen Louwes

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 934 2048 9

NUR 301

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het
trainen van kunstmatige intelligentie.

Proloog

Vrouwen hadden het gaande mijn leven nog al eens op mij voorzien, maar verlieten me na verloop van tijd weer steevast, vermoedelijk door gemankeerde aandacht mijnerzijds, waaraan voornamelijk mijn schrijverschap schuldig was, een discipline waardoor ik al vanaf mijn twaalfde jaar word beheerst. Werd het leraarschap een nuttige maatschappelijke verplichting waarmee ik mij in leven hield, het schrijverschap was boven alles verheven tot een voorbestemde levensvervulling. Of helderder geformuleerd: ik was als leraar geboren, maar als schrijver in de wieg gelegd.

Mijn min of meer vaste relaties met vrouwen op de tijdlijn van mijn leven, voordat mijn Laatste Vriendin mij verliet en mijn verlatenheid een aanvang nam, behelzen: mijn eerste echte vriendin en eerste echtgenote Knoek, gedurende elf jaar, in de jaren 1963-1974, nadien door het le-

ven gaand als Maddie IJzer, vervolgens Miriam Sluysen (1977-1988), eveneens gedurende elf jaar, en daarna Carina Wijnberg (1991-1998), slechts zeven jaar maar wel de jaren waarin mijn kinderen werden geboren, en ten slotte Quirina Taselaar (2002-2005).

Miriam, Carina en Quirina waren alle drie leerlingen van mijn Haarlemse school, het Stedelijk Gymnasium. Alle drie oud-leerlingen; let wel, dus nadat zij de school ruimschoots verlaten hadden, voor alle duidelijkheid. Wat in het tegenwoordige tijdgewricht met het MeToo-gebeuren wordt aangeduid overkwam mij als leraar in het verleden, waarbij Quirina zich wel het stoutmoedigst betoonde met een lipstickafdruk van haar mond op het ronde kijkglas in de voordeur van mijn huis. Zij was toen achttien en zat in de eindexamenklas van het Coornhert Lyceum, nadat ze het Stedelijk Gymnasium na een dubbele doublure in de vierde klas had moeten verlaten. En waarbij Carina Wijnberg, tevens mijn tweede echtgenote, hoog troont boven Miriam en Quirina, niet vanwege haar schoonheid of helderheid van geest (alle meisjes en vrouwen die in mijn leven hebben gefigureerd waren intelligente schoonheden) maar vanwege het moederschap van Arend en Salomé, mijn twee

prachtige kinderen, op wier schepping ik op achtenveertigjarige leeftijd niet meer had durven hopen.

*

De openingszin van de roman *Disgrace* van Nobelprijswinnaar J.M. Coetzee luidt: *For a man of his age, fifty-two, divorced, he had, to his mind, solved the problem of sex rather well.*

Seks als een probleem dat om een oplossing vraagt; seks als een periodieke lichamelijke stuwning, waarvoor een zaadlozing de noodzakelijke verlichting geeft. De verteller in het boek betaalt daartoe, op tweewekelijkse basis, een Zuid-Afrikaanse vrouw genaamd Sorayah, zoals men voor andere diensten een hulp in de huishouding heeft, zoals ik bijvoorbeeld Evelyne heb weten te vinden, een Filipijnse, die mijn huis geheel proper houdt, nadat mijn Laatste Vriendin (2009-2023) mij wegens ongehoorzame lichamelijke incompetentie had ingeruild voor een zeven jaar ‘jongere’ minnaar, een verbaal begaafde gepensioneerde huisarts, in zijn drieënzeventigste levensjaar, die haar, in tegenstelling tot mij, in opdracht, graag, om niet te zeggen gretig, gedurende twintig minuten fysiek

‘opwarmde’, alvorens tot de daad zelve over te mogen gaan.

Naast J.M. Coetzee met *Disgrace* heeft Vladimir Nabokov een al even krachtige openingszin geschreven voor zijn autobiografie *Speak, Memory*, die luidt: *The cradle rocks above an abyss, and common sense tells us that our existence is but a brief crack of light between two eternities of darkness.*

Een nogal romantische observatie, waarbij de ‘darkness’ – symbool voor de tijd – blijvend wordt verlicht door de magistrale literaire lichtflits die deze abjecte vlindermoordenaar heeft nagelaten.

En zo is het navolgende *document humain* ontstaan, waarin ik in een gecontroleerde *stream of consciousness*, in flitsen van herinneringen en beschouwingen (in deze moderne tijd columns genaamd) terugblik op mijn leven, nu de onvermijdelijke Dood, nog wat talmend, maar onvermurwbaar, op weg is naar mijn huis.

Niet anoniem passeren is tenslotte het credo van iedere schrijver.